

ΜΗΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ
Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μιά νευρική άνησυχία μ'αυ κατείχε όλους. Ένας φόβος άλλοκοιτις σάν κάτι το άορατον και τ'ό τρομερόν γά έπλα νατο μέσα στο δομά τ'ιο. 'Ο Ρένφιλδ έσ ο περνούσαν τά δευτερόλεπτα τόσο περισσότερο εφάνινο εξαντλημένους. Δέν άνοιγε πειά τά μάτια του και ή άναπνοή του είχε γίνει βιρειύ. Ρόγγος επιθανάτιος τον έβασιάνιζε.

— Έγώισα κι' εκύτταξα τόν βάν 'Ελιγγ. 'Ηταν χλωμός και ταραχμένος, ο σιδερένιος αυτός άνθρωπος. Μου ένεφε να πώω κοντά του και όταν τον έπλησίασα μου έλεπε : — Βλέπετε τόν Ρένφιλδ; Λέγε μου, νομίζεις πως δά 'ζηση ; — Καθηγητά μου,

είπα, σεις τ'ό ξέρετε καλύτερα από μένα αυτό. Έσχυσε πειό κοντά μου τότε και μου ψιθύρισε : —'Ο Ρένφιλδ πεθαίνει ! — Πεθαίνει ; — Ναι. Και γι' αυτό πρέπει να κόμουμε ότι μπορούμε γιά τή σωτηρία του. Είναι άναγκη να γίνη έγχειρησι έπάνω από τ' αυτό. — Κόμετε ότι νομίζετε πως εινε καλό. 'Ο βάν 'Ελιγγ χωρίς να χάζη καιρό προέβη στην έγχειρησι. Κατόιν αυτής ό Ρένφιλδ άνέλνεσε μ' άνακούφισι. 'Ο ρόγγος κατέλασε. 'Η άναπνοή του έγινε γιά μία στιγμή τόσο παρατεταμένη, ώστε νομίσασε πως θά τού έοχιζε τό στέγνω. — Έπειτα τά μάτια του άνοιξαν ξαφνικά και στυλώθηκαν τρομαγμένα στην όροφή. Έκονήθηκε αταμοχικά δεξιά κι άριστερά και τέλος έθγρισε μ'αυ εκύτταζε και μου έλεπε : — Δόκτωρ, σάς παρακαλώ, πέστε τους να μου βγάλουν τό ζουρλομανδία. Γιατί με βασανίζουν έτσι ; Νοιώθω τόν έαυτό μου πολύ άδύνατον. Το προσώπο μου μου φαίνεται πρισμένο και τσούζει... Φαίνεται πως είδα κάποιον κακό όνειρο. Τά έλεγε αυτά φοβισμένος και πολύ σαστισμένος. 'Ο βάν 'Ελιγγ τόν πλησίασε και τού έλεπε : — Πές μας τ'ό όνειρό σου, Ρένφιλδ. — Είθε σεις, κ. καθηγητά ; ρήτησε συζητημένος ό Ρένφιλδ. Σ'αυ εδχαριστώ γιά τ'ό ενδιαφέρον που δείχνετε γιά μένα. Πέστε τους όμως να μου δώσουν να πώω λίγο νερό. Διψώ τρομερά. Νά πώω και να σ'αυ διηγηθώ, ότι είδα... — Έπαισε άποτόμος και φαίνονταν έτόμως να λιποθυμήσθ. Γύρσια τότε προς τόν Κουίνου Μόρρις και τού είπα : — Το μπράντι βρίσκειται στο δομάτιό μου. Φέρετε το γρήγορα !.. 'Ο Κουίνου Μόρρις έφυγε τρέχοντας και γύρισε κρατώντας ένα ποτη νερό με μπιάντι. Το έπινα και προσπάρθηρα να κόμω τ'ό Ρένφιλδ να π'η. Έμεινε βάντος πειά και τά δόντια του ήσαν δυνατά σφιγμένα. Άγωνιζόμουν να ρίξω μερικά σταγονές στο στόμα του. — Έξασφα ενινήθη άποτόμος, μ' εκύτταξε με τά θολά του μάτια και μου έλεπε : — Τώρα θυμώμαι. Τώρα τά θυμώμαι όλα. Δέν ήταν όνειρο δόκτωρ. 'Ηταν ή πεύ τραγική πραγματικότητα... — Γιά μία στιγμή τά μάτια του έκλεισαν σ'αυ πονούσε ή να ένύσταζε. Φαινόταν έν τούτους πως κατέβαλε μεγάλες προσπάθειες γιά να συγκαταστή μες αισθήσεις τους. Έπί τέλους ξανάνοιξε τά μάτια του, σ'αυ κοίταξε όλους και έλεπε στρεφόμενος σ' έμένα : — Γιατρέ, πεθαίνω ! Κόμετε γρήγορα, δόστε μου μπράντι γιάτι σ'ε λίγο θά βρικόκομαι στην κόλασι. Έχω κάτι, τ'ό οποίο πρέπει να

σ'αυ π'ω πειό πεθάνω. Είπε κάτι που μου παγώνει τό μυαλό από φρίκη, που με κάνει να ανατριχιάζω τις τελευταίες μου αυτές στιγμές. Προς Θεού, σ'αυ ίκετεύω, κόμετε γρήγορα !.. Τού έχισαμε χωρίς να γάνουμε καιρό μπράντι στο στόμα. Αυτό τού έχισαμε, φαίνεται, καλό. Άναστεινάσε άνακουριστικά και με φωνή τρεμάμενη, άδύνατη και φοβισμένη μ'αυ έλεπε : — Θυμάστε τή νύχτα που σ'αυ εκύτταξα εδ'ω σ' αυτό τό δομάτιο και σ'αυ παρακάλεσα να μ' αφήσετε να φύγω ; Τή νύχτα εκείνη ήμουν έντελώς καλά, σ'αυ μιλούσα έντελώς σοβαρά, γιάτι κάτι τό τρομερό συνέβαινε, κάτι που δέν μπορούσα να σ'αυ τό π'ω. Δέν μπορούσα να σ'αυ αποκαλήνω τίποτε, άν και τό ήθελα. 'Η γλώσσα μου ήταν δεμένη. 'Όταν έφύγατε και δέν μ' αφήσατε να φύγω έπιασα στην πειό μ'αυνη άπελτία. — Έκλαιγα και δερνούμουν. Έξασφα έγαλήνενα. Άρχισα να σκέπτομαι ψύχραμα τ'ί διαπρεπε να κόμω, όταν άκουσα έξασφα σκύλους να ουφιάζον. Νά, κάποιον εδ'ω γύρω στην κληνική ουφίαζαν σκυλιά. Τόν είχαν μωριστή, φαίνεται, ήταν αυτός, αυτός ! 'Η καρδιά μου σφίχτηκε τότε, τό αίμα μου εκάγωσε. Κτύπαξα προς τό παράθυρο τόν έν είδα. Θεέ μου ! τόν είδα, όπως τόν έβλεπα πάντοτε, άνάμεσα σ' όμίχλη. Αύτή όμως τή φορά αφήσε τά σβ'ανα τής όμίχλης και πλησίασε στο παράθυρο. Είχε σάρκας και οστά. Μ' εκύτταζε άγρια, φαίνονταν θυμωμένος. Γελοΐσε άπαισία με τό κόκκινο στόμα του, τά σουβλερά του δόντια γελοιοκοπούσαν, τά μάτια του ήσαν σ'αυ δυό άναμένα κάρβουνα. Γιά μία στιγμή γύρισε προς τό μέρος που ουφίαζαν τά σκυλιά κι' αφήσε ένα γροβύλιαμα όργης. Τά σκυλιά δ'αυ έμωσαν τά ουφιαχτά τους. Φαινόταν πως αισθάνοντο την παρουσία του... 'Ηξερα καλά πως ήθελε να π'η μέσα στο δομάτιό μου. Τό ήξερα μά δέν ήθελα να ρθ'η κοντά μου αυτή τή νύχτα. Μπορούσα όμως να τόν ήμπούσω ; Έκαινα κάθε προσπάθεια άποδύηροτε, θέλησα να φωνάξω... Αυτός γέλασε άγρια με λύσσα όργης στο πρόσωπο κι' άρχισε να σφουρη... — Εσφουριζε δυνατά, πειόερα κι' άπλωνε τό χέρι του προς τό σκοτάδι, σ'αυ κάποιον να καλούσε. Και τά σκυλιά ουφίαζαν, ουφίαζαν διαρκώς. Κι' έξασφα είδα σ'αυν άέρα ένα πλήθος από νυχτερίδες, να πετούν γύρω του, να με κυτάν με τά μικρά, παράενα μάτια τους, να φτεροκοπούν. Και συγχρόνως άρχισαν να σκαρφαλώνουν από παντού ποτιτικά, πολλά ποτιτικά, ένα πλήθος ποτιτικών, που θορυβούσαν σ'αυ μία μεγάλη θάλασσα... Είγα μείνει στρωμένος σ'ε μία γωνία και δέν τολμούσα να κινήθω καθόλου. Τότε αυτός μου έγνεψε να πλησιάσω στο παράθυρο. Δέν ήθελα να π'ωω κοντά του κι' έν τούτους πλησίασα, μηχανικά, άκουστας μου. Τότε έσχυσε πλησίον μου, τόσο που ή βρομερά πνοή του μ'οδεγαι τό πρόσωπο, έσχυσε κοντά μου και μου έλεπε : — Θέλω να π'ω ! — Δέν τολμούσα να π'ω όχι. Δέν είχα πειά καθόλου θέλησι. Γονάτισα κάτω και τού είπα : — Είσελθε, αδέντα ! Κι' εκείνος έγινε σ'αυ καντός, σ'αυ όμίχλη, σ'αυ άέρα, σ'αυ τίποτε κι' έπέλασε άνάμεσα από τά κάγκελα τού παραθύρου, μαζί με τις άγτίδες τού φεγγαριού. Μπήκε μέσα στο δομάτιο, π'ηε τή μορφή του τή άνθρώπινη, σ'αυνη μπροστά μου και... Στο σημείο αυτό ό Ρένφιλδ έπώησε. Είχεν εξαντληθεί και τά μάτια του εκλείσαν κι' ή φωνή κόπηκε στο στόμα του. — Μπράντι, δόστε του μπράντι, φώναζε ό καθηγητής. Τού έβρεξα τόν κρόταφο με μπράντι κι' άκόμη τού έριξα μερικά σταγονές μέσα απ'τά σφιγμένα του δόντια. Σιγά-σιγά άρχισε να συνέχεται άνοίσε τά μάτια του, μά φαίνονταν πως δέν ήξευε που βρισκόταν. 'Ημουν έτοιμος να τού μιλήσω και να τού π'ω να συνεχίση τή διηγησί του, άλλα μ' έκάρτησε ό βάν 'Ελιγγ. — Άρσέ τον, μου έλεπε, μη τόν ζαλλίζης και χάζεσι τή σειρά τής άρηγησώς του. Θά μιλήσω μόνος του. Πραγματικάς ό Ρένφιλδ εκλείσε πάλι τά μάτια του γιά να μη κουράζεται και συνέχισε : — Στάθηκε μπροστά μου και μου ύποσχέθηκε να μου ίκανοποιήση τόν πόθο που είχα. Μου ύποσχέθηκε πως θά μ'οδινε τήν άθανασία. Θά μου χάζιζε τή ζωή άλλων υπάξωων γιά να τ'ονώσω τή δική μου ζωή και να τήν καταστήσω διαρκή, αιώνια. Μου τό ύποσχέθηκε αυτό. Θά μ'οδινε να π'ω τό αίμα τών όμοίων μου γιά να γίνω άθάνατος ! Και γιά τή χάρη αυτή που θά μου έκανε δέν ζήτουσε τίποτε άλλο, παρά μόνον να μείνω πιστός σ' αυτόν. Νά μη λέω σ'ε σ'αυ πως τόν βλέπω. Νά τόν αφήσω ν'αυ μ'αυνη εδ'ω και να έγχιζεται γιά τή καταστροφή σας ή γιά τήν καταστροφή ενός προσώπου που άγαπατε. Τού ύποσχέθηκα να γίνω δούλος του. Και έφυγε πάλιν όπως ήθελε. Και τά σκυλιά ουφίαζαν... Περίεμνα όλη τή νύχτα. Περιμένα κι' όλη τήν άλλη ήμέρα να μου φέρη ότι μου ύποσχέθηκε. Μά δέν βρίσκει καθόλου. Τότε άρχισα να θυμώω μαζί του. Λύσσα με κατέβαλε εναντίον του. 'Α, θά τόν εκδικούμουν. Θά τ'α έλεγα όλα... Είχε νυχτώσει όταν τόν είδα να μ'αυνη πάλι απ' τό παράθυρο. Τά μάτια του άστραρταν γεμάτα μίσος. Μόλις τόν είδα με κατέβαλε μανία εναντίον του. 'Ορμήσα να τόν χτυπήσω, μά δέν συνήτησα έμπρός μου παρά άέρα... Τή στιγμή αυτή μ'ηκε

στό δωμάτιό μου ή κ. Άρκερ. Ήθεε από καλοσύνη της νά μέ δῆ
ζι' αὐτός ἦταν ἐκεῖ μικροστά καί δέν τόν ἐβλεπε, ἐνῶ τήν κούταζε
ἀγρία, σάν πειναλέος σκύλλος...

Όταν ἡ κ. Άρκερ ἔφυγε χωρίς νά τόν δῆ, χωρίς νά ὑποψιασθῆ
τίποτε, αὐτός τήν παρακολούθησε μέ τό διαβολικό του βλέμμα
κ' ἐγέλασε ἀγρία... Ζήτησα τότε πάλιν νά τόν διώξω, μά γινόταν
ἀόρατος, ναι ἀόρατος...

Τά λόγια τοῦ Ρένφιλντ γιά τήν κ. Άρκερ μάς ἔκαμαν ὄλους νά
φοβηθοῦμε. Μιά ἀλλόκοτη ἀγωνία μάς κατέλαβε.

Ὁ Βάν Έλαγγ μ' ἐπλησίασε καί μουσάρφισε τό χέρι, χωρίς νά πῆ
λέξι.

Ὁ Ρένφιλντ συνέχισε :
— Τήν ἴδια νύχτα αὐτός πέρασε πάλι πρὸς τό διαμερίσμαί σας.
Δέν μπόρεσα νά τόν ἐμποδίσω. Τί ἔχαμε ἐκεῖ καί τί ζητούσε δέν
ἔξεω, μά ὑπομαρζόμενον κάποιον μεγάλο κούκο. Φαίνεται δέ πως
ἔμεινε πολὺ ὄρα στήν κλινική, γιατί ἔφυγε ἀργά κ' ἀκούσα τὰ σκυ-
λιά νά οὐρλιάζουν... Τήν ἄλλη μέρα τό ἀπογευμα, ὅταν ἤλθε πάλιν
ἡ κ. Άρκερ νά μέ δῆ, παρατήρησα πως ἦταν πολὺ ἀλλαγμένη. Ἦ-
ταν πολὺ γλομύ, ναι, πολὺ γλομύ, σάν νά εἶχε στραγγισθῆ τό
αἷμα τῆς !..

Στάς λέξεις αὐτάς ἐνοιόσα καί πάλιν τό δυνατὸ σφίξιμο τοῦ
χεροῦ τοῦ Βάν Έλαγγ. Ἦ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατά. Κ' οἱ ἀλ-
λοι φίλοι μάς ἀνέπνεαν μέ δυσκολία, σάν ζάτι νά τοὺς ἐπίεζε τό
σπίθος.

Ὁ Ρένφιλντ ἐξακολούθησε :
— Ἐκατάλαβα τότε πως αὐτός ἔμπαινε στήν κλινική ἔχοντας τό
ἀπαίσιο σχέδιό του. Ναι αὐτό ἦταν. Ἀφαιρούσε τή ζωὴ τῆς κ.
Άρκερ !.. Τῆς ἔκανε τό αἷμα !..

Ἀνατριγυιάσαμε σύγχρομοι, μά ὁ Ρένφιλντ δέν τό πρόσεξε αὐτό
καί συνέχισε :

— Μόλις τό ἀντέληψῆν αὐτὸ θέλησα νά τόν ἐμποδίσω. Τόν
ἐπεριμένα γεμάτος ὄργη ἐναντίον του καί μόλις ἤλθε ἀπόψε, μόλις
πόρσε τίς κυχλίδες τοῦ παραθύρου, μεταβλημένος σ' ὀμίχλην,

μόλις ἐπάτησε τό πόδι του στό δω-
μάτιο, ὄρημα ἐπάνω του καί τόν
ἀρπαξα σφιχτά, μέ τὰ δύο χέρια μου
ἀπὸ τῆ μέση. Ναι, αὐτὴ τῆ φράξ
κατώρθωσα νά τόν πιάσω. Εἶχα
ἀκούσει πως οἱ τρελλοὶ ἔχουν με-
γάλη δύναμη καί βασιζόμενον σ' αὐτὴ
γιά νά τόν κόμω νά πάγῃ νά ἐρχε-
ται ἐδῶ μέσα καί νά ἀφαιρῆ τήν
ζωήν τῆς καλῆς ἐκείνης κούρας. Ἀν-
τιχώως ὅμως γελιάστηκα. Ἀντίκρισα
ἔφασμα τὰ μάτια μου καί τό ἀντί-
χρισμά τοὺς μ' ἔχαμε νά παραλόσο
ἀπὸ τρόμο. Ἦσαν τρομερά, πετοῦ-
σαν φωτιές, ποτε δέν τὰ εἶχα δῆ
ἔτσι. Τὰ χέρια μου παρέλυσαν. Κι
αὐτός μου ἔφυγε καί πῆγε καί στά-
θηκε στήν ἄλλη ἀκρὴ τῆς κίμαρας.
Ὁρημα τότε ἐκ νέου νά τόν πιά-
σω μά αὐτός πρόφθασε, μ' ἄρπαξε
στά δυνατά του χέρια, μ' ἐσήκωσε
ψηλά καί μέ χτύπησε μέ δύναμη κά-
τω σίς πλάζες σά νάμουνοι παχι-
δάκι. Ἀκούσα στ' αὐτιά μου ἓνα
ἀπαίσιο γέλιο, στά μάτια μου
ἀπλόθηκε ἓνα κόκκινο σύννεφο, τόν
εἶδα νά φεύγῃ σάν ὀμίχλη κάτω ἀπ'
τήν πόρτα καί ἔχασα τίς ἀσθησίες μου.

(Ήταν αὐτός !..

Τὸ σπμετο αὐτοῦ ἡ φωνή τοῦ Ρένφιλντ ἔγινε πλέον ἀσθενής.
Φαίνεται πως εἶχαν ἀρχίσει νά ἔξαντλεῖται.
Ὁ Βάν Έλαγγ ἐστάθη ἐμπρὸς μάς καί μάς εἶπε :
— Ἐμάθαμε φρικτὰ πράγματα. Αὐτός εἶν' ἐδῶ, μάς κατασκο-
πεῖ, μάς ἀπειλεῖ. Μά ἐπιχρὼς δέν εἶναι πολὺ ἀργά. Γνωρίζουμε
καί μεῖς τὰ σχέδιά του καί θ' ἀγωνισθοῦμε. Φίλοι μου, ὀπισθῆθε μέ
θάρος. Ὁ Θεὸς εἶναι μεγάλος ! Ἀς μῆν ἀφήσουμε τόν καιρὸ νά
περνά. Ἐμπρός ἄς πάμε νά συναντησοῦμε τόν βδελυφὸν αὐτὸν βου-
κόλακα. Θά βρισκεται στό τσαντινὸ κτίριο. Ἐτοιμασθῆτε !..

Δέν ἐπεριμέναμε ν' ἀκούσουμε περισσότερα. Ἐτρέξαμε κ' ἐπῆ-
ραμε τὰ περισσότερά μάς, τὰ ἐξορσιστικά βότανα, τοὺς σταυρούς
μάς, τό ψυχίον τοῦ ἀγίου ἄρτου ποὺ εἶχε κανέννας μάς καί τὰ κλει-
διά τοῦ ἐρημικοῦ κτιρίου καί ξανσογκνητροφώθηκα ἀπορασιομένοι
στό δωμάτιο τοῦ Ρένφιλντ, ὅπου ὁ κωηγητής μάς ἐπεριμένε.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΠΕΘΑΝΕΣ

Ἀχ πέθανες, μά ἐσὺ ποὺ νά τό ἔξερε !
οὐδύνη τῶν ματιῶν σου περὶ ἡ φωτιά.
κτερίνισε τό κόκκινο σου σπμετα
κ' ἔφυγες, πεθαιμένη μου γλυκεῖ !

Μιά καλοκαιρινή, μιά μαύρη νύχτα
σ' ἔφερα ἄγὼ στόν τάφο μοναχός !
Παραπονετικά τ' ἀηδόνια ἐψέλναν,
σ' ἀκούθοντα τῶν ἀστεριῶν τό φῶς !

Ἐρρ. Χάβιε

ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΤΑ ΜΑΣΣΑΛΙΩΤΙΚΑ

Ἡ ἄξια τῆς ἀγελιάδας

Τὸν τελευταῖο χρόνον ὅταν ὁ Τονιά ἔχασε τήν γυναῖκά του τήν
ἐλυπήθηκε ἄρκετα. Ἐν τούτοις παρηγορήθη. Νέο κακό ὄμως τοῦ
ἀνοῖξε τήν παλὰ πληγή. Αὐτό τό χρόνο ἐφώφησε ἡ ἀγελιάδα του.
Ἄλλ' αὐτὴ τῆ φορά δέν μπόρεσε νά παρηγορηθῆ.

— Πῶς, τοῦ ἔλεγε μιά μέρα ἓνας φίλος, ἡ γυναῖκά σου πεθαίνει
καί παρηγορεῖσαι. Ἦ ἀγελιάδα σου φορεῖται καί εἶσαι ἀπαρηγόρητος.
Πρέπει ὡς τόσο νά εἶσαι λογικός. Μιά γυναῖκα ἀξιεῖ περισσότερον
ἀπὸ μιά ἀγελιάδα ὅταν μάλιστα εἶνε καλή, ἐργατική καί τρυφερή
καθὼς ἦταν ἡ φτωχή σου ἡ Φρανσόν.

— Ἀχ, ἀπήντησε ὁ Τονιά. Δέν ἔξεω ποιά ἀξιεῖ περισσότερο.
Ἄλλὰ ἀπο τότε ποὺ ἐχρίσθη μου ἐπρόσφεραν ἓνα σωρὸ γυναικες.
Ἐνῶ ἀπὸ τότε ποὺ ἐφώφησε ἡ ἀγελιάδα μου κανεῖς δέν μοῦ ἐπρό-
σφερε οὔτε μιά οὐρά ἀπὸ ἀγελιάδα.

* * *

Τὸ ἀλάνθαστο τοῦ γιατροῦ

Ὁ καιμένος ὁ Φερά ἔπεσε ἀπὸ τό κάρου του καί ἔπῃγα
στό σταθμὸ τῶν πρώτων βοηθειῶν σὲ οἰκτῆρὴ κατάσταση. Ἦ φτωχὴ
τῆ ἡ γυναῖκα ἐτρέξε τρομαγμένη καί μωδούσε τὰ μαλλιά τῆς ἐπάνω
ἀπὸ τό κρεβάτι ὅπου τὸν ἐξέπλησαν ἀκίνητον καί μέ τὰ μάτια
κλειστά.

— Γιατρέ μου, ἐφώνασε ἡ δυστυχισμένη, βλέπῳ τόν ἄνδρα μου
πολὺ ἄρρωστο.

— Ἐγὼ τόν βλέπω νεκρόν, εἶπε ὁ γιατρός μέ θλιβερὸ ἐπίσημο
τόνο.

Ὁ Φερά τό ἀκούσε καί μέ ὄλους τοὺς πόνους τοῦ ἐπροσπάθησε
νά σηκωθῆ καί εἶπε.

— Ὁχι, ἔδῃ, γιατρέ. Σὰς βεβαίω ὅτι δέν εἶμαι ἀκόμη νεκρός.
Εἶμαι ζωντανός, εἶμαι ζωντανός.
Ἄλλὰ ἡ γυναῖκά του τόν ἐμά-
λωσε.

— Πάρτε, τοῦ εἶπε. Δέν μπορεῖς
νά ἔξεως περισσότερο ἀπὸ τό γιατρό.

* * *

Ἡ τρέλλα

Ὁ Ρασκάς φθάνει στόν παρά-
δεισο.

— Αἱ, φιλαράκο, ποὺ κάς τόσο γογγύρα, τὸν ρωτᾷ ὁ
Ἅγιος Πέτρος. Ματαίην βλέπῳ σάν στό σπίτι σου. Ἐτέ-
ρασε ἀπὸ τό καθαρτήριο ;

— Πῶς, καλέ μου ἅγιε Πέτρο. Ἐπαντρεῦθῆκα σαράντα
χρόνον.

— Τότε μορῆς νά μπῆς. Εἶναι μάστιγες. Ἄλλὰ ἤθελα
νά ἔξεω μορῆς λεπτομρῆρες ἀπὸ τὰ βάρσάν σου.

— Τὸ ἐνοχλοῦμαι πράγμα τοῦ ζορμου. Ἦ τρίτη μου
γυναῖκα μέ κακομεταχειριζόταν τόσο πολὺ, ὥστε ἔτινασα
τὰ πέταλλα.

— Πῶς ἡ τρίτη σου ; Ἐπαντρεῦθῆκες τρεῖς φορές ;

— Βέβαια, ἅγιε Πέτρο μου.

— Πάρτε ποδι λοιπόν. Δέν δεχόμεθα ἐδῶ τρελλούς.

* * *

Κοικαστικὴ ἐργασία

Ὁ Μάρτος εἶνε ἐαλωμένος σὲ μιά μεγάλη πέτρα τοῦ λιμένος
καί κούτῃ τὰ καράβια μέ ἄρος ἀπολαμομένο.

Ἐνας περιγητής τὸν βλέπει καί τὸν ρωτᾷ.
— Πτοχὲ ἀνθρώπε. Φανέσαι πολὺ ζουρασιμένος.

— Ἀ, μῆ μοῦ μιλάτε, κύριε. Μὲ μιά τέτοια ἐργασία...

— Τί ἐργασία ;

— Βλέπετε αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ξεφορτώνουν τὰ βαλο-
κόρμα ; Ἀνεβαῖνον ἐπάνω στὰ μαδέρια, κατεβαῖνον στό πλοῖο,
ξανακατεβαῖνον φορτωμένο, γράφενον σακιά στήν προκυμαία, ἔξε
ὄρες τό πρωὶ καί ἔξε τό ἀπογευμα ὡς τό βράδυ... Ἀ, μῆ μοῦ μι-
άτε ! Εἶνε φοβερὴ δουλειά !..

— Καί εἶνε πολὺς καιρός ποὺ ζάνατε αὐτὴ τῆ δουλειά ;

— Ὁχι... Σκέπτομαι νά τὴν ἀρχίσω ἀπὸ αὔριον.

* * *

Δικαιοσύνης καθυστερήσεις

Μιά μέρα ποὺ ὁ Ρόζενμπεργκ ἔφθασε ἀργά στό γραφεῖο τοῦ,
ὁ προϊστάμενος τοῦ εἶπε :

— Ἀργῆσατε, Ρόζενμπεργκ. Τί σὰς συνέβη ;

— Συγχώρησε με, κύριε Κάν, ἡ γυναῖκά μου εἶχε μιά γέννα
δύσκολη.

Μερικὲς ἡμέρες ἀργότερα ὁ Ρόζενμπεργκ δέν ἐπῆγε καθόλου
στό γραφεῖο. Τήν ἄλλη ἡμέρα ὁ κ. Κάν τοῦ εἶπε :

— Τί ἐγένετε χθές, Ρόζενμπεργκ ;

— Συγχώρησε με, κύριε Κάν. Ἦ γυναῖκά μου εἶχε μιά γέννα
δύσκολη.

— Μὲ χοροιδεῦσατε ; Αὐτό μοῦ τό εἶπατε πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν.
— Σὰς λέω τήν ἀλήθεια, κύριε Κάν.

— Ἐξακολούθητε λοιπόν νά μέ χοροιδεῦσατε ;

— Ὁχι, κύριε Κάν. Ἦ Ρεβέκκα εἶνε μαμιά.

Ριγκολῶ